

DRUGA NAGRADA NA KONKURSU „OTVORI KNJIGU, OTVORI SVIJET“

"Zaustavite planetu, ja hoću da izadjem, idem u vječnu skitnju između zvijezda"

Dosadi. Nekada, zaista, dosadi. Dosade obaveze, dosade ista lica, isti ljudi, iste situacije. Neke od nas to zamori. Tragajući za nečim uzbudljivijim, većim, bliskijim nama samima, ljudi lutaju i menjaju svoje uglove posmatranja.

Spoznati sebe je teško. Spoznati svoje ideale. Postaviti svoje ideale, ne mareći za, nama, već date. Treba biti zadovoljan, ali i znati da možemo više i bolje. Ponekad poželim da sam zvezda. Da svako veče tonem u nebesko sivilo. Da ga učinim lepšim. Da mu dam sjaj i draž. Da posmatram ljude i da se smejem njihovoj zlobi, ali isto tako pomilujem, toplinom svoga sjaja, svako dobro. Tako bih možda, u tom mraku i tihoj noći izašla iz stereotipa. Prepustila se slobodi. Slobodi misljenja. Slobodi u ljubavi. Ovde na Zemlji, obasipaju nas lažnim slobodama. "Svi smo isti", kažu. Ja ne želim da budem ista, da budem isto to ko' i svi. Ispod kože i kostiju svako nosi svoju dušu i svoj teret. Želim slobodu, potrebna nam je. Sloboda da budemo drugačiji, a da nam one monotone sene ne upiru prst u čelo, tvrdeći da grešimo. Zato, ponekad, otvorim knjigu i zatvorim oči stvarnosti. Zalutam tako, ali to lutanje me ispunjava. Koračam neotkrivenim stazama, popločanim nadanjima, željama i mogućnostima. Ponekad, ja dodirom stvaram. Stvaram zvuke najlepših poljubaca kapi kiše po vedrom, žutom kišobranu mlade gospe iz sedamnaestog veka. Bele dirke vode me u beg, takodje. Upravo ovako. Previše misli, a malo onih koji slušaju. Previše odricanja, a malo dobijenog. Da pobegnem od sveta, često, suludo često mi polazi za rukom. Izlazak iz ovog sveta, pronalazim i u ljudima. U osmesima, u razumevanju i podršci. Neki ljudi su, zaista, vredni bega. Često se pitam kakvo bih ja Sunce bila. Da li bih ljudima pružila tu toplinu koju ne cene. Verovatno, ne bih. Možda samo kraičak zraka, da prežive. Onda bi im taj kraičak i vredeo. Vredeo više nego današnje, celo, Sunce. Bežeći od sveta, ja bežim sama sebi u zagrljaj. Upoznajem se. Često tonem u plavenilo sećanja i često se osmehujem mesecu. Divim mu se, i srdačno pozdravljam. Prepoznajem njegovu vrednost i lepotu.

Možda ću baš danas ostaviti blistavi trag između zvezda, a da toga, zaista, nisam ni svesna.

Tara Tomanović Ia